

A konkrét megállapodásokra még várni kell

Egymást érik az üzletemberek

A világhírű húspari vállalat vendégszeretete olyan marasztalónak bizonyult, hogy az olaszok csak 1 óra 20 perc késéssel érkeztek az újszegedi találkozóra. Ez idő alatt *Domonkosné Balogh Ilona*, a Gabonaforgalmi Vállalat értékesítési osztályvezetője és *Kelemen János*, a Dél-Tisza Menti Áfész elnöke azon túl, hogy behatóan tanulmányozták az előcsomok részleteit – beleértve a kiállított képeket –, a holt időt kihasználva sikeres üzleti tárgyalásokat is folytattak. A harmadik várakozó, *Zádori János*, a kábelgyártó igazgatója ezekbe nem kapcsolódhatott be.

Röviddel fél 12 előtt érkeztek meg a vendégek, akiket házigazdaként *Lippai Pál* polgármester mutatott be a helyi üzletembereknek. Azok néhány rövid mondatban bemutatatták cégüket; mivel foglalkoznak, mekkora a forgalmuk, milyen konkrét üzletekben szeretnének együttműködni. A tegnapi délelőtti Forrás Szálló-beli tárgyalások – elsősorban talán az idő rövidsége miatt – nemigen jutottak túl az ud-

Egyszerre két, olasz üzletemberekből álló csoport is tárgyalt tegnap délelőtt Szegeden, egymástól függetlenül, közel hasonló időpontban, csak a helyszín különbözött. A páрмаiak 10 órára ígérték magukat a Forrás Szállóba, hogy a szalámigyi megbeszélések után – folytatva tegnap délutáni sorozatukat – újabb szegedi üzletemberekkel találkozzanak.

varias ismerkedésen, az első kapcsolatfelvételektől elvárható szinten.

Sok jegyesség, kevés házasság – írta a múlt héten a délkelet-alföldi országgyűlési képviselők látogatásáról beszámoló tudósításunkban és valami hasonló tartalmú mondattal indult magyar részről a másik olasz üzletember-csoport, a Fermo kilenc

tagú gazdasági küldöttségének tegnapi délelőtti találkozója is, amelynek a Dél-magyarországi Gazdasági Kamara adott otthont. A helyi ipari szövetség elnöke, *A. Bernardini* vezetésével élelmiszer-, cipő-, bőr-, textil- és fémfeldolgozás területén érdekelt cégek képviselői tárgyaltak Kecskemét után most Szegeden. A várost itt szorosabban a Bördíszmú ISZ, a Szinkron és a Top Trade képviselte, több más megyei szervezet és gazdálkodó mellett.

A vendéglátók többsége már korábban is rendelkezett olasz kapcsolatokkal, most legtöbbször a bér munka jellegű üzletek iránt érdeklődtek, hiszen a közvetlen export néhány területen meglehetősen reménytelen még manapság. A konzultáció végeredményben újabb gazdasági kapcsolatok kiindulópontja lehet, hozzájárva azt, hogy jó lenne mihamarabb a folytatásról, a konkrét üzletkötésekről is tudósítani.

KOVÁCS ANDRÁS

A páрмаi az páрмаi

Giacomi Lunardini, a Pármai Ipari Egyesület elnökét az olasz üzletemberek kora délelőtti tárgyalásairól kérdeztük, illetve arról, milyen nyomás oka volt annak, hogy ennyit csúszt a program a szalámigyiárban.

– A páрмаi élelmiszeriparban a húsfeldolgozás előkelő helyen szerepel, szerénység nélkül mondhatom, méltán világhírű, ezért érdeklődünk kiemelten a szegedi húspari iránt. Nagyon jó technológiát, kiváló nyersanyagot láttunk, konkrét üzletkötésre is lesz lehetőség a jövőben. A késésről csak annyit, hogy nagyon vendégszerető volt az igazgató, de ez igaz egész Magyarországra, amelybe minden eltöltött nap után jobban beleszeretünk.

– Konkrét üzletkötésről beszélt.
– Elsősorban nyersanyagot szállítanánk Magyarországról Olaszországba, és cserébe húspari gépeket,

komplett technológiát tudunk ajánlani. Ehhez azonban szükséges mind a két fél egyező akarata, és mint minden üzlethez, egy kis szerencse is.

– Sertes-, vagy marhahús érdeklő önöket?

– A sertés.
– Előfordulhat, hogy ezután a Dél-Alföldön hízik majd a világhírű páрмаi sonka?

– Nem, erről szó sincs, a páрмаi sonka az páрмаi, törvény írja elő, hogy szigorúan csak környékbeli nyersanyagból készülhet. De hát nem minden sonkán lóg ilyen címke, mint ahogy nem minden pezsgő francia. Olaszországban rengeteg egyéb terméket gyártanak sertéshúsból, s azokhoz kiválóan alkalmas lehet a magyar alapanyag.

K. A.

Tudunk-e „olaszul” üzletet kötni?

– avagy „se hideg, se meleg”

Tagadhatatlan, hogy egyre növekvő számban érkeznek az olaszok. Nagy reményekkel jönnek, mi nagy reményekkel várjuk őket, egyszóval, mindenki remél. Hogy mit? Természetesen hasznot vagy jó üzletet. Nem mindegy egyik fél szempontjából sem, hogy melyiket, hiszen a nyugati vállalkozók kezdeti inváziója után kevesen maradtak, akik komolyan befektettek.

Amikor megtudtam, hogy az olasz élelmiszeripar vezető személyiségeinek egy delegációja érkezik Szegedre, gondoltam, soha jobb alkalom megtudni, hogy milyen elképzelésekkel érkeznek és milyen benyomásokkal távoznak.

– Mondjam azt, hogy se hideg, se meleg – kezd *dr. Giorgio Orlandini*, a Pármai Ipari Egyesülés igazgatója. – Nemesak a magam érdekeit képviselem, hanem az egyesülésbe tartozó több nagy élelmiszeripari cég szempontjából is nézem és keresem a lehetőséget az együttműködésre. A „se hideg, se meleg” csak azt jelenti, hogy most konkrét üzlet nem jött létre, nem találtam meg a mi szempontunkból érdekes vállalatokat. Én személy szerint az édesiparban és a bőrfeldolgozásban vagyok érdekeltek. Ez a rövid szegedi látogatás mindenestre arra jó volt, hogy látom, megérné a magyarokkal dolgozni. Anyagi szempontból nézve, az árak (munkabér, eladási árak stb.) még mindig alacsonyabbak a nyugati országokéhoz képest, más szempontból a magyarok egy lelkes, szimpatikus, nyitott nép, akik szívesen vállalkoznak, vannak ötleteik, és nem rettennek meg a munkától sem, mely ezek megvalósításához vezet.

– Ami engem illet – válaszol *dr. Renato Renedi*, a Pármai Technológiai Szindikátus elnöke –, én sem mondhatom, hogy konkrét üzletekkel térek haza, de biztos vagyok benne, hogy van jövője az együttműködésnek, hiszen ha a két város körzetének ipari profilját nézzük, nagyon hasonló, mert *Párma és Szeged is az élelmiszeripar tekintetében kiemelkedő*. Én nem vevőként, hanem eladóként jelenkeznék a magyar piacon, ami ha úgy tetszik, mindig a problémásabb oldal. De nem alaptalanul bízom abban, hogy megrendelőkre találok, hiszen cégünk elsősorban az élelmiszeripari termékek (kezdve a sajtoktól a sonkán át a szalámigyi stb.) feldolgozását segítő technikai berendezések, gépek gyártásával foglalkozik. És ahogy rövid ittlétem alatt is láttam, a feldolgozás legnagyobb része önöknél még kézzel történik, és a termelés minimális hányada gépesített. Természetesen megértem a magyar üzemek gondjait, hiszen a korszerű technológiai berendezések megvásárlása nagy beruházást, anyagi megterhelést jelent, ugyanakkor a munkaerő még mindig alacsony árszínvonalon megvásárolható. Nem arról szeretném őket meggyőzni, hogy bocsássák el az emberket és a helyükbe vásároljanak gépeket, hanem a már meglévő emberállomány mellé beruházandó technológiával növeljék többszörösére a termelést. Csak ebben az esetben maradnak versenyben, és csak ebben az esetben nem fogja fenyegetni a tönkremenő vállalatok miatt létrejövő munkanélküliség az embereket.

A Pármai Kereskedelmi Kamara elnökétől, *dr. Cervitől* először

látogatásának célját kérdeztem, hiszen ő valamiképpen „kilóg” az üzletemberek csoportjából.

– Szeretnék kapcsolatba lépni a Szegedi Kereskedelmi Kamarával is azután, hogy a budapestivel már két éve együttműködünk. Nos, mivel tudom, hogy területenként változik a kereskedelmi kamara tevékenységi köre, szeretném egy mondat erejéig bemutatni, hogy mi mivel is foglalkozunk. A területünk kisebb-nagyobb ipari egyesülései, vállalkozások, vállalatok, de akár például egy kiskereskedő is „beiratkozhat” hozzánk, nyilvántartásba vesszük őket, és ezután az üzleti élet gördülékenységét adminisztratív úton segítjük, magyarul: lehetővé tesszük, hogy a kereslet és a kínálat – a gazdaság bármely területén – egymásra találjon.

– *Dr. Cervi, ön milyen esélyeket lát az olasz-magyar üzleti együttműködésre? A személyes véleményére lennék kíváncsi, hiszen a jelenleg formálódó, még kialakulatlan üzleti szisztémáinkból is adódik, hogy a nyugati vállalkozók egy része csalódottan tér haza.*

– Ehhez csak annyit szeretnék megjegyezni, hogy ha egy General Motors menedzserigazgatója a magyarországi beruházásokról azt nyilatkozza, hogy teljesen beváltották a hozzá fűzött reményeket, annak ellenére, hogy maguk a magyarok nem hittek benne igazán; ott nem lehet nagy baj. A közép- és kelet-európai népek között mindig önként voltak a „legtalpraesettebbek” – ha szabad így fogalmaznom –, igazából csak önként, magyarok szkeptikusak a képességeik iránt.

ÖRDÖGH ERIKA

Így még tavaszig sem húzzuk ki

Fölrobban a távhő?

A városgazdálkodási vállalatot leválni készülő távhőszolgáltatás e pillanathban eléggé zavaros jövő elé néz. A zavarodottság oka nagyrészt abból ered, hogy a kormány energiapolitikája sem kristályosodott még ki megnyugtató módon. Ha nem változnak a most jelzett árak, könnyen lehet, hogy még a fűtési idény végéig sem működhet a távhőszolgáltatás, mert – a lakossággal együtt – egyszerűen fizetésképtelenné válik.

Ezt persze senki sem kívánja – erről *Báthly Gábor önkormányzati képviselő, a városgazdálkodási vállalat távfűtő főosztályát felügyelő bizottság tagja, civilben energetikus, gépészmérnök, valamint Sárkány László, a Távhőszolgáltatási Főosztály vezetője* beszélt.

Most még 61,20 forintba kerül a fűtés léghőmétere. A tervezett 70 százalékos emelést hozzátéve ez 104 forint lesz. Egy köbméter meleg vizért most 31,50 forintot fizetünk, nemsokára 53,60-at fogunk.

A drágulás június 1-jétől várható,

ha az ipari és kereskedelmi miniszter is úgy akarja.

A tényleges önköltség azonban lényegesen meghaladja az új árakat is: ez a fűtésnél 180, a meleg viznél 132 forint. Ez azt mutatja, hogy a 70 százalékos emelés még nem jelenti az állami támogatás teljes megvonását.

Ehhez képest meglepő nyilatkozatot tett egy államtitkár, mondván: *októbertől megszűnik a teljes állami dotáció!* Minthogy a nyáron legkritikább esetben kell távfűteni, a mostani 70 százalékos ugrás tréfalokozásnak tűnik arra gondolva, hogy *őszig még azok sem tudják majd kifizetni a fűtés- és melegvízszámlát, akik eddig nem tartoztak a notórius fizetésmegtagadók közé.*

Ha a távfűtési rendszer – és természetesen a vállalat – önkormányzati tulajdonba kerül, a városatyák (-anyák) nyakába szakadnak a bajok. Az árárhatszág szerepét is az önkormányzat tölti be, a sokmillió támogatást pedig természetesen nem tudják majd biztosítani az állam helyett.

Ebből az következhet, hogy – a lakossági befizetések elmaradásával –

Hetek óta fázom. Panellakásunkban az elmúlt hét több napját, illetve estéjét töltöttük tizenhét (!) fokos „melegben”. A fűtés újrabeindítása után néha előfordult, hogy már a tizenkilenc Celsius jeltől való nalkáig is felküzdötte magát a hőmérő üvegcsővéscskéjébe zárt szép piros folyadék. No – gondoltam – ezért a plusz két fokért fogunk majd busás pótfűtési díjat fizetni a következő hónapban. (Jelzem: a „fűtés” napok óta ismét szünetel, mostmár a tizenhét foknak is örülünk.) Szóval törtem a fejem, mivel lehetne a dermesztően hideg napokon a radiátorból szívárgó langymelegget megoldani. Mint minden, a távfűtés isteneinek kiszolgáltattott panellakónak, nekem is eszembe jutott, hogy bekapcsolom a konyhai sütőt, a gázrészák lángjával próbálom felmelegíteni legalább a lakás egyik fertályát. De mint tudjuk, ezek a megoldások több szempontból

(Po)fázunk

is veszélyesek, ezért inkább úgy döntöttem, belemerülök egy kád meleg vízbe, aztán magamra húzok három tréningalsót és ráülök a vilánpárnára. Eppen befejeztem a didergésemet enyhítő „szauanzást”, mikor a rádióból egy nő hang szól hozzám, a kedves hallgatóhoz.

Mit tesz isten, a műsor, amire addig csak úgy fél füllel figyeltem, éppen arról szólt, mivel, hogyan fogunk majd fűteni a ránk következő télen és mit tegyenek azok az emberek, akik majd a fűtésszámlát nem tudják kifizetni. Az illetékes hölgy, akinek mondokájára fejemet felkaptam, történetesen egy miniszteriumi főhivatalnok volt. Magabiztosságról árulkodott hanghordozással olvas-

miról beszélt, hogy nagyon elkényelmesedünk mi itten Magyarországon, és hogy igazán nem esne le az aranygyűrű az ujjunkról, ha elmennénk a folyópartokra, vagy az erdőbe rőzsét gyűjteni. Az ő gyermekkorában – érvelt a miniszterialis asszony – természetes volt, hogy az emberek igyekeztek magukról gondoskodni és nem vártak folyton arra, hogy majd az ország vezetői oldják meg minden gondjukat.

Elszégyelltem magam e szavak hallatán. Lakásunktól csak pár lépésre folyik a Tisza, melynek ártéri erdeje nyilván tele van rőzsével, uszadékfával és én ahelyett, hogy leszaladnék ezekből egy kévényt összegabarálni, itt nyavalygok vilánpárnával a fenekem alatt! Mit mondjak, leforrázva éreztem magam.

PACSIKA EMILIA

Alliance-mérleg

Jöleső érzés hírelni a tényt, e vállalkozáspárti világban akadnak kezdeményező szellemű emberek, akik a kulturális szférában is látnak fantáziát. Persze az akarás, az elhatározás kevés, a szellemi tőke értéke képletes, s ki tudná fölmérni, kiszámítani, mennyit hoz Szegednek, az alig pár hónapja létrejött francia kulturális egyesület az *Alliance Francaise* (ejtsd: Alliansz Franszéz).

A francia nyelv, kultúra népszerűsítésére hivatott alliance szervezetek világszerte ismertek, tevékenységeik, például a nyelvtanfolyamok nehezen másolhatók: a színvonal, az igényesség munkálkodásuk fő jellemzői. Fél éve jeyezték be a szegedi alliance-t, ma tartja az egyesület első közgyűlését. Hogy egyáltalán létrejöhett, abban nem kis része volt a párizsi központi alliance-nak, s a szegediek „keresletének”. Mire volt elég az elmúlt fél esztendő? Megszerezték és beindították a nyelvtanfolyamokat. Szegedre érkezett már a majdani könyvtár alapját képező első szállítmányi olvasnivalónak, magnók, oktatási segédanyagok is rendelkezésükre állanak. Az egyesület a Ságvári gimnáziumban használhat egy kis termet, cserébe segít az iskola oktatási feltételeinek javításában.

Az egyesület tagjai, a francia kultúra iránt érdeklődő szegediek alaposabb számvetést kapnak a ma délután 5 órakor kezdődő közgyűlésen a szegedi alliance rövid múltjáról, szépreményű jövőjéről. A közgyűlés a város háza klubtermében lesz.

Túl súlyos gondok – túlsúlyos sertések

Nem csoda, hogy a sertéstartók nem érik, miért nem sikerült hónapok óta megoldani a túltermelési válságot. Ugyanis biztató híreket hallanak tíz és százazert tonnas üzletekről, legutóbb a túlsúlyos sertések felvásárlóinak felajánlott plusz 10 százalékos exporttámogatásról. A gyantú árnyéka kísért, *valaki szabotál ebben az országban*, hisz a konkrét disznójáért nem jelentkezik a konkrét vevő. A megkötött üzletekről szóló hírek egyrésztében az a hiba, hogy csak fele igaz. Mondjuk a százezer tonnas tétel eddig csak húszeret, s arra sincs garancia, hogy időben vagy időntül kifizeti valaki. A kisebb tételrekről szóló igaz hírekkel az a baj, hogy ez csak csepp a tengerben.

A sertésenyésztők megyei választmányának tegnapi összejövetelén a külkereskedő Terimpex vállalat képviselőjében *Nádas László* igen csak elkészerítő helyzetképet vázolt fel. Míg 1989-ben a Szovjetunióba, Romániába és Jugoszláviába közel 600 ezer darab élő, és százezer tonna hasított sertést szállítottunk, addig az idén ennek töredékére van esély. A Terimpex és az Azimut Kft. egyaránt 20–20 ezer tonna hasított sertést tudott eddig értékesíteni. Az *előexport a zilált szovjet piacon jelentéktelenné szigorodott*, a jugoszláv belpolitikai helyzet szintén a gazdasági kapcsolatok ellen hat. Ráadásul a 100–130 kilogramm közöttiek adhatók csak el, a nagysúlyúak egyszerűen nem kellenek. A tíz százalék plusz szubvenció nem jelent áttörést, csak részben javíthat a helyzeten.

A megyei gondok oka, hogy míg korábban más húspari cégek százezer sertést szállítottak ki területünkről, most nem jelentkezik érte. A szalámigyar idén legalább 520 ezer sertést vág, s így sem tud megbirkózni egyedül a kínálattal. Azon kevés cégek közé tartozik, amely nem csökkentette a termelést és folyamatosan vág. Ennek ellenére az országban számlált 200 ezer túlsúlyos sertésből 40 ezer található a megyénkben. Amíg ezt a tételt nem sikerül kivonni a körforgásból, a felesleg állandóan újratelemződik. *Teli vannak a hűtőházak*, csak azért levágnak a disznót, hogy az ol helyett a vágóhídon döglőjön meg, esetleg humánus, de semmiképp nem gazdasági érdeke a feldolgozónak.

A probléma túlmutat az üzemi kategóriákon. Ha egyetlen kövér hízó is felfordul a nagy melegben, hiába hangoztatja a felelős vagy segíteni tudó kormányzati, miniszteriumi, vállalati vagy érdekvédelmi illetékes, hogy a saját területén mindent megtett, mégsem lehet nyugodt a lelkiismerete. Ne is legyen. Egyébként a megyei választmány a Dél-Alföld leginkább érintett megyéjének együttes fellépését szorgalmazza. Csak a hűvös idő kitarson, míg lesz valami elmozdulás!

T. SZ. I.